

מקשה הגמרא: וְאֵלָּא מֵאֵי תַּאמְרָא, שְׁלֵא בִּיפְרֹה, אִם כֵּן לֵאחֲרֵי
 שִׁנְשַׁח הַזֶּבֶח שְׁלֵא לְשִׁמּוֹ לְמַה הוּא קָרֵב כֻּלָּל. וּמְדוּעַ הוֹקְשָׁה לְרַב
 שִׂישָׁא מַחֲיִיב הַבֵּאת הַקֶּרֶבן הַשֵּׁנִי יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מֵהַקֶּרֶבֶת הַקֶּרֶבן
 הָרֵאשֹׁן. מֵבֵאֵר הַגְּמָרָא אֵת דְּבַרֵי רַב שִׂישָׁא: אָמַר רַב אֲשֵׁי, רַב
 שִׂישָׁא בְּרִיהַ דְּרַב אִידִי הָבֵי קָא קְשִׁיָּא לִיהּ וְכֵן הוֹקְשָׁה לוֹ, אִי
 אָמַרְתָּ בְּשִׁלְמָא – אִם תַּאמְרָא שְׁלֵא בִּיפְרֹה, מוּבֵן דִּין מִשְׁנֵיתֵינוּ, שֶׁכֵּן
 קֶרֶבן שִׁנְשַׁח שְׁלֵא לְשִׁמּוֹ אֶפִּילוּ שְׂאִינּוּ מִכֶּפֶר מִכֵּל מִקּוּם הוּא קֶרֶב
 מִשׁוּם שֶׁמִּכְפֵּר לְשִׁמּוֹ קָאָתִי – שֶׁכֵּן מִלְּכַתְחִילָה הוֹקֵדֵשׁ הַזֶּבֶח עַל מִנֵּת
 שִׁיקֵרֵב לְשִׁמּוֹ וְיִכְפֹּר, וְלֵאחֲרֵי שֶׁכֵּבֵר הִתְקַדֵּשׁ בְּקֹדֶשֶׁת קֶרֶבן שׁוּב יֵשׁ
 לְהַקְרִיבוֹ אֶפִּילוּ שְׂאִינּוּ מִכֶּפֶר. וְמוּבֵן גַּם שֶׁנִּי לְמַה הוּא בָּא, שֶׁכֵּן הוּא
 בֵּא כַּדִּי לְכַפֵּר עַל הַחֲטָא, שְׁהָרִי עֵדִיין לֹא הִתְכַפֵּר עַל יַדֵי הָרֵאשֹׁן.
 אֵלָּא אִי אָמַרְתָּ שֶׁאֵף הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁנִּזְבְּחוּ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹ בִּיפְרֹה, הַקֶּרֶבן
 הַשֵּׁנִי לְמַה הוּא בָּא. וּמִשׁוּם כֵּן פִּשְׁט רַב שִׂישָׁא אֵת הַסֵּפֶק הָאֵמֹר,
 וְהַכְרִיעַ שֶׁקֶרְבָּנוֹת שֶׁקֶרְבוּ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹ אִינֵם מִכֶּפֶרִים.
 הַגְּמָרָא מִסְתַּפֶּקֶת בְּדִין כִּפְרַת עוֹלָה: אִיבְעִיָּא לְהוּ, אַעֲשֶׂה דִּלְאַחֵר
 הַפְּרָשָׁה מִכֶּפֶרָא, אוֹ לֹא מִכֶּפֶרָא – הָאֵם עוֹלָה מִכִּפְרַת לְבַעֲלֶיהָ גַם
 עַל עֵבֶרֶת עֲשֶׂה שֶׁעֵבֶר לֵאחֲרֵי שֶׁהִקְדִּישָׁה, אוֹ שְׂאִינָה מִכִּפְרַת לוֹ אֵלָּא
 עַל עֲשֶׂה שֶׁעֵבֶר קוֹדֵם שֶׁהִקְדִּישָׁה. מִפְּרִשְׁתָּ הַגְּמָרָא אֵת צַדֵּי הַסֵּפֶק:
 מִי אָמַרְנִין מִיָּדֵי דְהוּא אֶתְמַטָּא – הָאֵם יֵשׁ לוֹמֵר שְׂדִינָה כַּחֲטָאֵת
 הַמִּכְפֶּרֶת עַל שִׁגְגַת עֵבֶרֶת שִׂישׁ עַל זְדוּנָה כֹּרֵת, מַה תְּמַטָּא דְדוּקָא עַל
 שִׁגְגַת דְּקוֹדֵם הַפְּרָשָׁה אִין – הִיא מִכִּפְרַת. אֲבָל עַל חֲטָא דִּלְאַחֵר
 הַפְּרָשָׁה לֹא מִכִּפְרַת, אֵף הֵבֵא בְּעוֹלָה נְפִי, עַל עֲשֶׂה דְקוֹדֵם הַפְּרָשָׁה
 אִין – הִיא מִכִּפְרַת, אֲבָל עַל עֲשֶׂה שֶׁעֵבֶר לֵאחֲרֵי הַפְּרָשָׁה לֹא מִכִּפְרַת.
 אוֹ דִלְמָא, לֹא דְמֵיָּא עוֹלָה לְחַטָּאת, דְהָרִי בְחַטָּאת עַל כָּל חַטָּא
 וְחַטָּא עֲשֵׂי לְאִיתוּיָי תְּרָא חַטָּאת – צִרִיךְ לְהֵבִיא חַטָּאת בְּפִנֵי עֲצֻמָּה,
 וְעַל כֵּן אִינָה יִכְוֵלָה לְכַפֵּר עַל חֲטָא שְׁלֵאחֲרֵי הַפְּרָשָׁה, וְאִלּוּם הֵבֵא
 בְּעוֹלָה, בִּינֵן דְאִיבָא כְּמַה עֲשֶׂה נְפִיָה מִכֶּפֶרָא, אַעֲשֶׂה דִּלְאַחֵר
 הַפְּרָשָׁה נְפִי מִכֶּפֶרָא – מֵאחֲרֵי שֶׁעוֹלָה אַחַת יִכְוֵלָה לְכַפֵּר עַל כְּמַה
 עֲשִׂין, הָרִי הִיא יִכְוֵלָה לְכַפֵּר אֵף עַל עֵבֶרֶת עֲשֶׂה שֶׁנִּסְפָּו לוֹ לֵאחֲרֵי
 הַפְּרָשָׁה.
 הַגְּמָרָא מוֹכִיחָה שֶׁאִין הָעוֹלָה מִכִּפְרַת עַל עֲשֶׂה שְׁלֵאחֲרֵי הַפְּרָשָׁה: תָּא
 שְׁמַע, נֹאמֵר בְּעוֹלָה (וְקָרָא א ד) וְיִסְמְךָ יָדוֹ עַל רֵאשׁ הָעֵלָה, וְנִרְצָה לוֹ
 לְכַפֵּר עֲלֵיו. וּמִקְרָא זֶה צִרִיךְ בִּיאור, וְכִי סְמִיכָה מִכֶּפֶרָת, וְהֵלָּא אִין
 כִּפְרָה אֵלָּא בְּדָם, שְׁנֹאמֵר בִּי הָדָם הוּא נִפְשָׁא יִכְפֵּר, אֲבָל הַסְמִיכָה
 אִינָה מֵעַכְבַּת אֵת הַכִּפְרָה. אֵלָּא מַה תְּלַמּוּד לִזְמוֹר וְיִסְמְךָ וְגו' וְנִרְצָה
 לוֹ לְכַפֵּר עֲלֵיו, שְׁאֵם עֲשֶׂה לְסְמִיכָה שִׁירֵי מִצֻּוֹה, שְׁלֵא נִחְשְׁבָה
 מִצֻּוֹה זוֹ בְּעִינֵי וְשִׁיר אֹתָהּ וְלֹא קִיּוּמָה, מְעַלָּה עֲלֵיו הַכְּתוּב כִּאִילוֹ
 לֹא בִיפְרֹה וְכִיפֵר. הַגְּמָרָא מְסִיקָה אֵת רֵאשִׁיתָה: מֵאֵי לְאִוִי דְכִיפֵר קֶרֶבן
 עוֹלָה זֶה עַל עֲשֶׂה דְקוֹדֵם הַפְּרָשָׁה, אֲבָל לֹא בִיפֵר אֲבִיטוּל עֲשֶׂה
 דְסְמִיכָה מִשׁוּם דְהוּא לִיָּה עֲשֶׂה דִלְאַחֵר הַפְּרָשָׁה, שְׁהָרִי מִצוֹת עֲשֶׂה
 שֶׁל סְמִיכָה הִיא לֵאחֲרֵי הַפְּרָשָׁה שֶׁשֶׁת הַקֶּרֶבֶת הָעוֹלָה. וּמִכֵּאן שֶׁאִין
 הָעוֹלָה מִכִּפְרַת עַל עֲשֶׂה שְׁלֵאחֲרֵי הַפְּרָשָׁה.
 אָמַר רַבָּא לְדַחוּת רֵאשִׁיָהּ זו, וְכִי מְעַשֶׂה דְסְמִיכָה קָאָמַרְתָּ לְהוֹכִיחַ
 שֶׁאִין הָעוֹלָה מִכִּפְרַת עַל עֲשֶׂה שְׁלֵאחֲרֵי הַפְּרָשָׁה. הֲלֵא שְׁאִינִי הָתָם
 בְּסִמְכָה, דְכָל כְּמַה דְלֵא שְׁחִיטָה בְּעִמּוּד וְסְמוּךְ קָאָ – שְׁכַל זְמַן
 שֶׁעֵדִיין לֹא שַׁחֵט אֵת הָעוֹלָה עֵדִיין בִּידוֹ לְסְמוּךְ וְלִקְיִים אֵת מִצוֹתוֹ,
 אִיבֵית קָא הוּי עֲשֶׂה –מֵאִיתֵי הוּא מִבְּטֵל עֲשֶׂה זֶה, הֲלֵא רַק לְאַחֵר
 שְׁחִיטָה כְּשֶׁכֵּבֵר אִין בִּידוֹ לְקִיּוּמוֹ, וְהָרִי עַל עֲשֶׂה שְׁלֵאחֲרֵי שְׁחִיטָה לֹא
 קָא מִיבְעִיָּא לֵא, וְפִשׁוּט שֶׁאִין הָעוֹלָה מִכִּפְרַת עֲלֵיו, וְכֵל הַסֵּפֶק הוּא רַק
 עַל עֲשֶׂה שֶׁבִּין הַפְּרָשָׁה לְשַׁחֲטָה, וְעַל עֲשֶׂה זֶה אִין לְהוֹכִיחַ מֵעֲשֶׂה
 שֶׁל סְמִיכָה כֵּאמֹר.
 הַגְּמָרָא דְנָה דְבַרְבֵּי הַבְּרִייתָא הָאֵמֹרָה: אָמַר לִיָּה רַב הוּנָא כִּרְ הוּדָה
 לְרַבָּא, לְמַה לָךְ לְפָרֵשׁ אֵת מַה שֶׁאֵמֹרָה הַבְּרִייתָא. כִּיפֵר וְלֹא כִיפֵר
 שְׁלֵא כִיפֵר עַל הָעֲשֶׂה שֶׁל הַסְמִיכָה, אִיבָא שְׁכִיפֵר עַל הַנְּכָרָא מִכֵּל
 עֵבֶרֶת הָעֲשֶׂה שֶׁבִידוֹ וּמִצִּילוֹ מֵעוֹשׂ יִסְרִיִם הָרֵאשִׁי לֵו,

וְהַלְכָה הִיא שְׁוֹתְפִין לֹא מִצוֹ מְמִירִין – אִינֵם יִכְוֵלִים לְהַמִּיר. אֵלָּא
 אִי אָמַרְתָּ לֹא קָנִיָּא לְהוּ – שֶׁקֶרֶבן הָאֵב אִינּוּ נִקְנָה לְיִוֵרְשִׁים, אִם כֵּן
 אָמַרְי נְפִי לְיִמְרוֹ – יִכְוֵלוּ אֵף לְהַמִּירוֹ, שְׁהָרִי אִין זֶה קֶרֶבן הַשְׁוֹתְפִים.
 מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: שְׁאִינִי הָתָם בְּתַמּוּרָה, שְׁגִזְרַת הַכְּתוּב הִיא שְׁשֵׁנִים
 אִינֵם מִמִּירִים, דְהָרִי אָמַר קָרָא אִם הִמֵּר יִמֵּר, שְׁמִיתוּר תִּיבַת 'הַמֵּר'
 דְרָשׁוּ לְרִבּוּת אֵת הַיּוֹרֵשׁ, וּמֵאחֲרֵי שֶׁנֹּאמַר כְּתוּב זֶה בִּלְשׁוֹן יַחֲדִי לְמַדְנּוּ
 שֶׁרַק יוֹרֵשׁ אֶחָד מְמִיר, וְאִלּוּם אִין שְׁנַיִם מְמִירִין.
 מִתְקַרֵּף לָהּ רַב יַעֲקֹב מִנְהַר פְּקוּד עַל תִּירוּץ זֶה, אֵלָּא מְעַתָּה שִׁמְמָה
 נִשְׁאֵמֵר 'הַמֵּר יִמֵּר' יֵשׁ לְמַעַט שְׁנַיִם יוֹרֵשִׁים, אִם כֵּן לְנִפְי פְּדִיין מְעַשֵּׂר
 שְׁנֵי דְתִיב בּו 'וְאֵל גִּזְלֵי אִישׁ מִמְעַשְׂרוֹ חֲמִשִּׁיתוֹ יִסֵּף עֲלָיו', וְגַם
 שֶׁם דְרָשְׁנוּ מִיתוּר תִּיבַת 'גִּזְלֵי לְרִבּוּת אֵת הַיּוֹרֵשׁ לְחִיּוּב חוֹמֵשׁ, הָבֵי
 נְפִי – וְכִי גַם שֶׁם נֹאמַר שֶׁרַק יוֹרֵשׁ אֶחָד גִּזְלֵי וּמוֹסִיף חוֹמֵשׁ וְאִין שְׁנַיִם
 גִּזְלֵיין וּמוֹסִיפִים חוֹמֵשׁ.
 מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: שְׁאִינִי (–שׁוּנָה) פְּדִיין מְעַשֵּׂר שְׁנֵי, דְנִפְי אֲבוּהוּן נְפִי
 אִיתֵיהָ בְּשׁוֹתְפוֹת – שְׁאֵם הִיא אֲבִיחָה שׁוֹתֵף בּו עִם אַחֵרִים הִיא חֵיב
 לְהוֹסִיף עַל פְּדִינּוֹ חוֹמֵשׁ, וְכֵשֶׁם שֶׁאֲצַל הַבְּעֵלִים עֲצֻמָּם נוֹהֵג חֵיב
 חוֹמֵשׁ בִּין בְּעֵלִים יַחֲדִי וּבִין בְּרַבִּים, גַּם בִּיּוֹרְשִׁים נוֹהֵג דִּין זֶה בִּין יַחֲדִי
 וּבִין בְּרַבִּים. מַה שֶׁאִין כֵּן בְּתַמּוּרָה שֶׁאֵף אֲצַל הַבְּעֵלִים עֲצֻמָּם אִינָה
 נוֹהֵגַת אֵלָּא יַחֲדִי וְלֹא בְּרַבִּים, אֵף בִּיּוֹרְשִׁים לֹא נוֹהֵג דִּין זֶה אֵלָּא
 בִּיּוֹרֵשׁ יַחֲדִי וְלֹא בְּרַבִּים.
 אָמַר לִיָּה רַב אֲשֵׁי לְרַב אֲשֵׁי, וּמִיָּנָה – מֵעַצֵּם דִּין תַּמּוּרַת יוֹרֵשׁ יֵשׁ
 לְהוֹכִיחַ שִׁירֵשׁ קוּנָה. שֶׁכֵּן אִי אָמַרְתָּ בְּשִׁלְמָא קָנִיָּא לְהוּ, הִינֵינוּ דְחַד
 מִיָּהָא מִיָּמֵר – מוּבֵן מְדוּעַ כְּשִׂישׁ יוֹרֵשׁ אֶחָד יִכְוֵל הוּא לְעֲשׂוֹת תַּמּוּרָה.
 אֵלָּא אִי אָמַרְתָּ לֹא קָנִיָּא לְהוּ וְאִינֵם מִתְכַפֵּרִים בּו, אִם כֵּן הִיבֵי
 (–אִין) יוֹרֵשׁ אֶחָד מִיָּמֵר. וְהָאֵמֵר רַבִּי אֲבָהוּ אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן שְׁלֵשָׁה
 דִּינִים בְּאָדָם שְׁנוֹתָן מְשִׁלוּ לְטוֹבַת חֲבִירוֹ, וְאִלּוּם הֵם. א. הַמְקַדִּישׁ
 מוֹסִיף חוֹמֵשׁ. שֶׁהַמַּחְלָל קֶרֶבן שֶׁנִּפְל בּו מוּם עַל מַעוֹת. אִם הַבְּעֵלִים
 הוּא הַמַּחְלָל הָרִי הוּא מוֹסִיף עַל הַמַּעוֹת חוֹמֵשׁ מִשׁוּי קֶרֶבן זֶה, אֲבָל
 אֲדָם אַחֵר אִינּוּ מוֹסִיף חוֹמֵשׁ אֵלָּא מִחֻלּוֹ בְּשׁוּיָו. וְחֵיב חוֹמֵשׁ זֶה תְּלִי
 בְּמַקְדִּישׁ וְלֹא בְּמַתְכַפֵּר, וְאִם הַקְדִּישׁ אֲדָם קֶרֶבן עַל מִנֵּת שִׁיתְכַפֵּר בּו
 בְּחִירוֹ וְנִפְל בּו מוּם, אִם הַמְקַדִּישׁ מִחֻלּוֹ הָרִי הוּא מוֹסִיף חוֹמֵשׁ, אֲבָל
 אִם הַמַּתְכַפֵּר בֵּא לְחַלּוֹל אִינּוּ צִרִיךְ לְהוֹסִיף חוֹמֵשׁ. ב. וּמִתְכַפֵּר יוֹשֵׁה
 תְּמוּרָה. שְׁאֵם הַקְדִּישׁ אֲדָם קֶרֶבן עַל מִנֵּת שִׁיתְכַפֵּר בּו חֲבִירוֹ, אִין
 הַמְקַדִּישׁ מִמִּיר בּו אֵלָּא הַמַּתְכַפֵּר, שֶׁכֵּן הוּא נִחְשָׁב לְבַעַל הַקֶּרֶבן וְלֹא
 הַמְקַדִּישׁ, וְרַק הַבְּעֵלִים יִכְוֵלִים לְהַמִּיר. ג. וְהַתּוֹרֵם תְּרוּמָה לְפִירוֹת
 שְׁלוֹ עַל פִּירוֹת טַבַּל שֶׁל חֲבִירוֹ, מוֹכֵחַ הַנְּהָא שְׁלוֹ. שֶׁכֵּן אֵף שֶׁתְּרוּמָה
 הִיא מִמּוֹן שֶׁל שֶׁבֶט הַכּוֹהֵנִים, נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְבַעַל הַפִּירוֹת אֵת הַזִּכּוֹת
 לְתַת אֹתָהּ לְאִיזָה כְּחַן שִׁירְצָה, וְזִכּוֹת זוֹ מְסוּרָה לְמִי שֶׁהִיא בְּעַל
 הַפִּירוֹת שֶׁנִּתְּרָמוּ, וְלֹא לְבַעַל הַטַּבַּל שֶׁעֲלִיו נִתְּרָמָה הַתְּרוּמָה.
 וְהַקְשָׁה רַב אֲסִי מֵהַדִּין הַשֵּׁנִי שֶׁבְּדַבְרֵי רַבִּי יוֹחָנָן אֵלּוּ, אִם אֲכַן אִין
 הַיּוֹרֵשׁ קוּנָה אֵת קֶרֶבן אֲבִיו וְאִינּוּ מִתְכַפֵּר בּו, אִיךְ הוּא יִכְוֵל לְהַמִּירוֹ,
 הֲלֵא דוּקָא הַמַּתְכַפֵּר עוֹשֶׂה תַּמּוּרָה.
 מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: מְקוּבְעָא לֹא מִכֶּפֶרָא, מְקוּבְעָא מִכֶּפֶרָא – אִמְנָם אִין
 הַיּוֹרֵשׁ מִתְכַפֵּר בְּקֶרֶבן אֲבִיו כִּפְרָה קְבוּעָה כְּבַעֲלִים מִמֶּשׁ, אִךְ הוּא
 מִתְכַפֵּר בּו בְּכִפְרָה הַצֶּפֶה וּבֵאָה מֵאִלְיָה. עַל כֵּן אִין הַיּוֹרֵשִׁים נִחְשָׁבִים
 כְּבַעֲלִים עַל מִנְחַת אֲבִיחָה כְּכִי שֶׁתִּיחְשָׁב כְּמִנְחַת הַשְׁוֹתְפִים וְתִדְחָה
 מִהַקְרָבָה, אִךְ דִּי כִּפְרָה זוֹ כַּדִּי שִׁיכּוֹל הַיּוֹרֵשׁ לְהַמִּיר מִחֻמְתָּהּ.
 הַגְּמָרָא חוֹרֵת לְדוֹן בְּדִין מִשְׁנֵיתֵנוּ 'כֵּל הַזִּבְחִים שֶׁנִּזְבְּחוּ שְׁלֵא לְשַׁמֵּן
 כְּשִׁרִים אֵלָּא שְׁלֵא עֲלוּ לְבַעֲלִים לְשֵׁם חוֹבָה': אִיבְעִיָּא לְהוּ – הַסֵּתַפְקוּ
 בְּנֵי הַיְשִׁיבָה, הָאֵם בִּיפְרֹה זְבָחִים אֵלּוּ שֶׁנִּזְבְּחוּ שְׁלֵא לְשַׁמֵּם עַל מַה
 שְׁכָּאָ – עַל הַחֲטָא שֶׁלְצוֹרֵךְ כִּפְרָתוֹ הוֹפְרָשׁוּ, אוֹ שְׁלֵא בִיפְרֹה עֲלֵיו
 קֶרְבָּנוֹת אֵלּוּ.
 אָמַר רַבָּא (שְׁשֵׁת) [שִׂישָׁא] בְּרִיהַ דְּרַב אִידִי, מִסְתַּבְּרָא דִּלְאֵי בִיפְרֹה
 קֶרְבָּנוֹת אֵלּוּ כֻּלָּל. מִשׁוּם דְאִי סְלָקָא דְעֵתֵךְ שְׁכִיפֵר, קֶרֶבן שְׁנֵי לְמַה
 הוּא בָּא, הָרִי כִּבֵּר הִתְכַפֵּר לוֹ חֲטָאוֹ.

47 עת וּבְבֹל שְׁעָה, כדי לכפר על טומאת מקדש וקדשיו שאירעה בכל
 48 שעה, אֵלֶּא שְׁחִיפֵךְ הַתְּנוּב מֵעוֹנוֹתֵיהֶם של ישראל ולא חייבם
 49 לכפר עליהם אלא בזמנים הקבועים בתורה, משום שחס על ממונם.
 50 הגמרא מסיקה את ראייתה: וְהָא הֵבֵא – והרי באן בטומאה שאירעה
 51 בין הקרבת שני שעירי העצרת דְּהִיא עֲשֵׂה דְּלֵאחֵר הַפְּרִשָּׁה, שהרי
 52 קודם העצרת הופרשו שני שעירים אלו, וְעַם כֹּל זֶה קָא מְכַפְּרָא
 53 השעיר השני על טומאה זו. הרי לנו כי הקרבן מכפר אף על עבירת
 54 עשה שנעשתה לאחר הפרשתו.
 55 דוחה הגמרא: אִי דְּאִפְרִשְׁיָהּוּ בְּבַת אַחַת, הֵבֵא נְמִי – אילו היו
 56 מופרשים שני השעירים בבת אחת, אכן לא היה השעיר השני ראוי
 57 להקרב כלל, שכן אינו מכפר על טומאה שאירעה לאחר הפרשתו,
 58 ונמצא שאין בו שום תוספת כפרה על מה שכבר כיפר הראשון. אולם
 59 הֵבֵא בְּמֵאֵי עֲסָקִינָּהּ, דְּאִפְרִשְׁיָהּוּ – שהפריש את שני השעירים בְּיָה
 60 אַחֵר זֶה. ואכן אין השעיר השני מכפר על טומאה שאירעה בין
 61 הקרבת השעיר הראשון לשני, אלא על טומאה שבין הפרשת
 62 הראשון לשני.
 63 מקשה הגמרא על דחיה זו: וְלִיקוּ וְלִימָא לִיה לְקָרָא, דְּכִי בְּתִיבָא
 64 בְּיָה אַחֵר זֶה בְּתִיבָא – וכי ניתן להעמיד את הכתוב רק במקרה
 65 שהופרשו שניהם בזה אחר זה, הלא חיוב הקרבת שני שעירי עצרת
 66 הוא בכל שנה, וגם אם הפרישו את שניהם בבת אחת.
 67 דוחה הגמרא את הראיה משעירי עצרת: אלא אִמְר רַב פִּפְא,
 68 מְקַרְבְּנוֹת צְבוּר קְאָמְרַת לְהוֹכִיחַ שְׁחָם מְכַפְּרִים גַּם עַל עֵבִיִּה
 69 שלאחר הפרשה, שְׂאֵנִי קְרַבְּנוֹת צְבוּר דְּלֵב בֵּית דִּין הַמְמוּנָה עַל
 70 צרכי הציבור קְמַתְנָה עֲלֵיהֶן, שאפילו אם יפרישו הכהנים את שני
 71 השעירים בבת אחת לא תחול הפרשת השני אלא סמוך להקרבתו,
 72 כדי שיוכל לכפר על כל הטומאות שאירעו בין הפרשת הראשון
 73 להקרבת השני.
 74 הגמרא מביאה דוגמא נוספת לתנאי שעושים בית דין בקרבנות
 75 ציבור: ותנאי זה הוא פְּתַנְאֵי דְרַב יְהוּדָה אִמְר שְׂמוּאֵל. דְּאִמְר רַב
 76 יְהוּדָה אִמְר שְׂמוּאֵל, קְרַבְּנוֹת צְבוּר סְבִין מוֹשְׁבֵתָן לְמַה שְׁחָה, וְרַק
 77 בשעת השחיטה נקבע שמם עליהם. שכן הלכה בידינו, שלאחר אחד
 78 בניסן מצוה להביא קרבנות חובה של ציבור מתרומת הלשכה של
 79 השנה החדשה. ואם לקחו קודם אחד בניסן כבשים לצורך התמיד
 80 ממעות התרומה הישנה, ועבר אחד בניסן, הרי הם קרבים לקיץ
 81 המזבח בתורת עולת נדבת ציבור ולא לתמיד. ואפילו שכבר הוקדשו
 82 לשם תמיד, לב בית דין מתנה שלא יקבע שמם אלא רק בשעת
 83 השחיטה, שאם יהיו ראויים לתמידים יתקדשו בקדושת תמיד, ואם
 84 לא יהיו ראויים לתמיד יוקדשו לעולת נדבת ציבור, ויקרבו לקיץ
 85 המזבח.
 86 הגמרא דוחה את סברת רב פפא בביאור דברי רבי שמעון בשעירי
 87 עצרת: אִמְר לִיה רַב יוֹסֵף בְּרִיה דְרַב שְׂמוּאֵל לְרַב פִּפְא, אִיךְ יִתְכֵן
 88 לפרש בדברי רבי שמעון שהפרשת השעיר השני אינה חלה אלא
 89 בסמוך להקרבתו, וְמִי אִית לִיה – וכי יש לו לְרַבִּי שְׂמַעוֹן את סברת
 90 לֵב בֵּית דִּין מִתְנָה עֲלֵיהֶן. וְהָאִמְר רַב אִידִי בַר אֲבִין, אִמְר רַב
 91 עֲמֶרֶם, אִמְר רַבִּי יִצְחָק, אִמְר רַבִּי יוֹחָנָן, כְּבִישֵׁי תְּמִידִין שְׂלָא הוֹצְרְכוּ
 92 לְצְבוּר,

1 אבל לֹא בִיפְרָ קָמִי שְׂמִיָּא להעלות נחת רוח לקונו, משום שלא עשה
 2 את המצוה מן המובחר.
 3 הגמרא מביאה דוגמא נוספת לקרבן שאינו מן המובחר, שנאמר עליו
 4 'כיפר ולא כיפר': מִי לֹא תִנֵּן – האם לא שנינו במשנה בנגעים (פירי
 5 מים), נאמר בטוהרת מצורע לאחר מתן השמן על תנוך אזנו ובהונות
 6 ידו ורגלו (ויקרא יד יח), 'וְהִנְחִיתָ בְּשִׁמְן אֲשֶׁר עַל כַּף וְגו' הִפְחֵן יָתֵן עַל
 7 ראש המטוהר לְכִפֵּר עָלָיו לְפָנָי ה'". אִם נִתְּן הַשֶּׁמֶן עַל רֵאשׁוֹ בִיפְרָ
 8 לו, וְאִם לֹא נִתְּן לֹא בִיפְרָ לו, ועדיין הוא מחוסר כיפורים ואסור
 9 בקדושים. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. אבל רַבִּי יוֹחָנָן [בְּן נוּרִי] אִמְר, נִתְּנָה
 10 הַשֶּׁמֶן עַל רֵאשׁ הַמִּטוהר שְׂרִי מְצֻחָה בְּלִבְדָּהּ הֵן וְאִינָה מַעִיקָר הַכַּפְרָה,
 11 עַל כֵּן בֵּין אִם נִתְּן הַשֶּׁמֶן עַל רֵאשׁוֹ וּבֵין שְׂלָא נִתְּן בִיפְרָ לו בְּמִתָּן
 12 בהונות בלבד, וְאִולָם אִם לֹא נִתְּן מְעַלֵּין עָלָיו בְּאִילוֹ לֹא בִיפְרָ.
 13 הגמרא מפרשת את דברי רבי יוחנן בן נורי: מֵאִי בְּאִילוֹ לֹא בִיפְרָ.
 14 אִילִימָא דְּמַבְעֵי לְאִיתוּנֵי קְרַבְּן אַחֲרֵינָא – אם תאמר שאינו מתכפר
 15 כלל ועליו להביא שמן אחר ולהתחיל את כל מתנותיו מחדש, הרי
 16 לא יתכן לפרש כן בדברי רבי יוחנן בן נורי, דְּהָאִמְרַת בֵּין אִם נִתְּן
 17 הַשֶּׁמֶן וּבֵין אִם לֹא נִתְּן בִיפְרָ. אֵלֶּא בְּהִכְרַח שְׂכוֹנוֹת רַבִּי יוֹחָנָן בֵּן נוּרִי
 18 היא, שאמנם בִיפְרָ נִכְרָא אף בלא מתנת הראש, אבל לֹא בִיפְרָ קָמִי
 19 שְׂמִיָּא להעלות נחת רוח לקונו, משום שלא עשה את מצותו מן
 20 המובחר. הֵבֵא נְמִי בקרבן שקרב ללא סמיכה יש לפרש את מה
 21 ששנינו בו 'בִיפְרָ לֹא כִיפֵר כו', שאף שהתכפר הגברא מעבירת
 22 העשה, לא העלה נחת רוח לקונו.
 23 דוחה הגמרא: הֵתָם בְּטוהרת מצורע נְמִי כוונת רבי יוחנן בן נורי היא,
 24 שְׂכִיפֵר מִתָּן בְּהוֹנוֹת, אבל לֹא בִיפְרָ מִתְּנוֹת הָרֵאשׁ, ובכדי להתכפר
 25 צריך להביא שמן אחר ולתת ממנו על ראש המצורע. ובא לחלוק
 26 על רבי עקיבא הסובר שאם לא ניתן משמן זה על ראש המצורע, לא
 27 יצא ידי חובתו גם במתן הבהונות, אלא צריך להתחיל את כל
 28 המתנות מתחילה. נמצא שאין כוונת רבי יוחנן בן נורי בכיפר ולא
 29 כיפר' לומר שהתכפר הגברא אבל לא התכפר כלפי שמיא, אלא
 30 כוונתו שבדבר אחד התכפר ובדבר אחר לא התכפר. ואם כן גם
 31 בסמיכה יש לפרש על דרך זו, שאם הקריב את קרבנו בלא סמיכה
 32 התכפר על הדבר שבשילבו הוקרב הקרבן, אבל לא התכפר על
 33 ביטול הסמיכה.
 34 הגמרא חוזרת לדון במה שהסתפקה לעיל בכפרת עשה שלאחר
 35 הפרשה, ורוצה לפשוט את הספק מדברי הברייתא הבאה: תָּא שְׂמַעֵ,
 36 רַבִּי שְׂמַעוֹן אִמְר, כְּבִישֵׁי עֲצֵרַת [– חג השבועות] לְמַה הֵן בְּאִין.
 37 ומפסיקה הגמרא באמצע דברי רבי שמעון ותממה עליהם: הלא
 38 כְּבִישֵׁי עֲצֵרַת שְׁלָמִים נִינְהוּ [– הם] ואינם באים לכפרה, ואיך השיב
 39 רבי שמעון בסמוך שהם באים לכפר על טומאת מקדש וקדשיו.
 40 ומשיבה: אֵלֶּא יש לגרוס בדברי רבי שמעון, שני שְׂעִירֵי חֹטֵאת של
 41 עֲצֵרַת לְמַה הֵן בְּאִין, כדי לכפר על טומאת מקדש וקדשיו.
 42 המשך רבי שמעון ושאל: לאחר שכבר נִזְרַק דְּמוֹ שְׂל הַשְּׂעִיר
 43 הָרֵאשׁוֹן, הַשְּׂעִיר הַשֵּׁנִי לְמַה קָרַב, הלא כבר כיפר הראשון על כל
 44 הטומאות שאירעו לפני הקרבתו. והשיב: הַשְּׂעִיר הַשֵּׁנִי בֹא לְכַפֵּר עַל
 45 עֵבִירַת טוֹמְאָה שְׂאִוְרְעָה בֵּין הַקְרָבָה שֶׁל זֶה הָרֵאשׁוֹן לְהַקְרָבָתוֹ שֶׁל
 46 זֶה הַשֵּׁנִי. אִמּוֹר מַעֲתָה, רְאוּיִין הִיוּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב קְרַבְּנוֹתֵיהֶן כְּכֹל